

PROTEIN

časopis YMCA v ČR, ročník XV 15 Kč / 0,8 €

2/2013

Zprávy z vašich akcí

co nového v Brně, Neveklově, Olomouci, Ústí...

Love 2 Live – fest v Praze

naše část Festivalu YMCA Europe se líbila

Cestovatelské zážitky

Kanada, Arménie, Izrael, Maďarsko,... kde všude jste byli...

PROTEIN

časopis YMCA v České republice, ročník XV, 2/2013

„Aby všichni jedno byli...“ (Jan 17, 21)

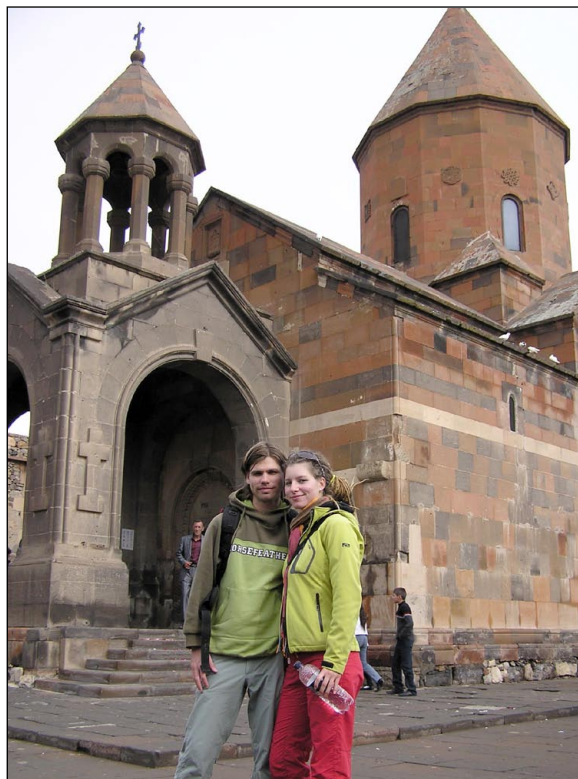
YMCA je křesťansky orientované, dobrovolné, nepolitické a neziskové sdružení, které usiluje o plnohodnotný život mladých lidí.

Jméno YMCA je zkratkou angl. názvu „Young Men's Christian Association“, jehož českým ekvivalentem je dnes pro YMCA „Křesťanské sdružení mladých lidí“. YMCA vznikla v roce 1844 v Londýně a v České republice (tehdejší Československu) začala působit v roce 1919.

Dnes je nejstarší a největší mládežnickou organizací na světě, která ve 119 zemích světa usiluje o harmonický rozvoj člověka, jeho ducha, duše i těla, prostřednictvím společenství a programů otevřeným všem lidem bez rozdílu pohlaví, rasy, národnosti a politického či náboženského přesvědčení, sociálního postavení, fyzických a duševních schopností.

YMCA je hnutím služby a pomoci. Po celém světě má asi 58 milionů členů.

V České republice pracuje YMCA ve 26 pobočkách, které jsou kolektivními či přidruženými členy YMCA v ČR. Jsou to: Oikumené – Akademická YMCA, YMCA Braník, YMCA Brno, YMCA DAP, YMCA Děčín, YMCA Familia, YMCA Hradec Králové, YMCA Husinec, YMCA Jindřichův Hradec, YMCA Klatovy, YMCA Letohrad, YMCA Liberec, YMCA Setkání, YMCA Mělník, YMCA Neveklov, YMCA Olomouc, YMCA Orlová, YMCA Ostrava, YMCA Ostrava-Poruba, YMCA Praha, YMCA Strmilov, YMCA Třebechovice, YMCA T.S., YMCA v Ústí nad Labem, YMCA Znojmo a YMCA Živá rodina.

Navštívili jste řadu míst zeměkoule... která konkrétně?

REDAKCE

Jaroslav V. Hynek

SPOLUPRACOVNÍCI

Alžběta Čechráková

Andrea Gröschlová

Gabriela Boková

Filip Rajnoch

Miroslav Sedláček

David Strádal

Ondřej Strádal

TISK

Graf Print, s. r. o.

Na Poříččí 21, Praha 1

ADRESA REDAKCE

Protein

YMCA v ČR – ústředí

Na Poříččí 12

115 30 Praha 1

telefon: 224 872 004

e-mail: protein@ymca.cz

web: <http://www.protein.ymca.cz>

Právo redakční úpravy vyhrazeno.

Články neprocházejí korekturami.

Registrační číslo MK ČR E 14324

Uzávěrka: 20. 9. 2013

Uzávěrka příštího čísla: 20. 2. 2014

Milí čtenáři!

Druhé a poslední číslo roku 2013 je věnováno povětšinou vašim cestovatelským zážitkům, především z účasti na různých projektech. Myslím, že kdo si některé články přečte, začne sám uvažovat o nějaké cestě... a to bude dobře, vždyť i od toho tu Protein jako zprostředkovatel a YMCA jako vysílající organizace jsou.

Ohlížíme se také za letním YMCA Europe Festivalem, který proběhl potířet v Praze. Kdo se zúčastnil, určitě nelitoval. Mimo jiné také proto, že kdo ví, zda se za 5 let bude ještě konat.

Rád bych vás upozornil také na poněkud technokratičtější příspěvek – poznáte ho lehce podle grafů – o tom jak vidíme současnou Ymku a zda by nestálo za to pokusit se ji posunout kupředu, neboť zima se nás určitě zeptá, co jsme dělali v létě a je jen otázkou, která zima to bude a jestli nás nepřekvapí nedostatek přichystaných polen...

A pište, článků není nikdy dost. ;-)

J. V. Hynek

Viděli jste strhující film?

Četli jste zajímavou knihu?

Slyšeli jste super hudbu?

Ochutnali jste geniální jídlo?

Prožili jste něco úžasného?

Potěšilo vás něco?

Přivedlo vás něco k zamýšlení?

**Rozdělte se o svůj zážitek
s ostatními čtenáři.**

Texty zasílejte na: protein@ymca.cz

- 4 Týden modliteb YMCA**
D. Thomas-Austin, K. Colloton
- 6 We Love 2 Live in Prague**
Alžběta Čechráková
- 8 YE Festival očima dobrovolníků**
Markéta Kratochvílová
- 10 Deep Immersion 2012+**
Markéta Kratochvílová
- 12 Izrael – země, kde jsem byla...**
Alžběta Čechráková
- 14 Ceilí klub**
Jitka Cíhová
- 15 Ve stínu javorového listu 5**
Filip Rajnoch
- 18 Vzrušující festival v Maďarsku**
Miroslav Sedláček
- 21 Můj KČ YMCA za 5 let?!**
Jaroslav Vojta Hynek
- 26 Ekumenický fotbalový turnaj**
Jaroslav Křivánek
- 27 Hayastan aneb EVS v Arménii**
Kateřina Střelková, Tomáš Němec
- 29 Oáza plná Američanů**
Kamila Matysová
- 30 SeZame otevři se!**
Alžběta Čechráková

a mnoho jiného...

Týden modliteb YMCA/YWCA 2013

10.–16. 11. 2013

Buď tou změnou

Týden modliteb YMCA je mezinárodní akce, která se tradičně koná už od roku 1904. Je to týden, kdy se lokální sdružení YMCA a YWCA v myšlenkách spojují a soustředí se na svoji práci v kontextu biblického slova, aby v Ježíši Kristu nacházela vedení a povzbuzení. Je to také čas modliteb. Poslední den Týdne modliteb YMCA – neděle 16. listopadu – je pak slavena jako Den míru.

Slovo předsedů

Co se ti vybaví, kdybys najednou měl tu moc změnit něco podstatného ve světě? Většinou, když čelíme zoufalým situacím, bezpráví, přírodním pohromám a podobně, přejeme si, abychom měli takovou moc, kterou bychom to mohli změnit.

Učedníci našeho pána Ježíše také čelili podobné frustraci. V Lukáši 9,51–56 čteme „Když se naplňovaly dny, kdy měl být vzat vzhůru, upjal svou mysl k cestě do Jeruzaléma a poslal před sebou posly. Vydali se na cestu a přišli do jedné samařské vesnice, aby pro něho vše připravili. Ale tam jej nepřijali, protože jeho tvář byla obrácena k Jeruzalému. Když to uviděli učedníci Jakub a Jan, řekli: „Pane, máme přivolat oheň z nebe, aby je zahubil, jako to učinil Eliáš?“ Obrátil se a pokáral je: „Nevíte, jakého jste ducha. Syn člověka nepřijel lidi zahubit, ale zachránit.“ A šli do jiné vesnice. Vidíme, jak extrémní naše lidská reakce může být a jak reagoval Ježíš.

Pro nás lidské bytosti je jednodušší vždy chtít změnit druhé a naše bezprostřední okolí. Tedy kromě chvíl, když činíme rozhodnutí jako na Nový rok nebo při jiných významných událostech našich životů. Ve skutečnosti nepřemýšlíme o nás jako o těch, kdo by se měl změnit, aby umožnil uskutečnění se větších změn.

Ghandi jednou řekl, „Buď tou změnou, kterou chceš vidět ve světě.“ Tato moudrá slova jsou srdcem evangelia.

Po čem Bůh opravdu touží, je naše individuální změna nebo proměna. „A nepřizpůsobujte se tomuto věku, nýbrž proměňujte se obnovou své mysli, abyste mohli rozpoznat, co je vůle Boží, co je dobré, Bohu milé a dokonalé“ (Římanům 12:2)

K té proměně nedojde náhodou. Je to záměrná změna. Je to rozhodnutí nespokojit se s hlavním kulturním proudem, ale odpovědět na to povolání být jiný a dělat věci jinak.

Tento rok jsme se rozhodli hledat způsoby, jak přispět nebo pokračovat ve změně společně jako celosvětová hnutí YMCA a YWCA. Záměrně jsme se rozhodli soustředit se na nás jako na jednotlivce. Změna začíná mnou, tebou a dalšími. To je naše povolání. Být změnou. Být proměnění. Zveme tě na společnou cestu během tohoto týdne k zamyšlení, jak se posunout z našich individuálních povolání ke společné změně.

Každý je stejně důležitý v Božích očích a jsme povolání k tomu, abychom se zabývali otázkami, které brání realizaci Božího plánu pro jednotlivce, skupiny a naše národy.

Budeme především poukazovat na důležitost vytvoření prostoru v našich hnutích pro mladé lidi k tomu, aby mohli být změněni a stali se agenti změn, a kteří budou mít potřebný vliv k budování pokojného světa, spravedlnosti a péče pro všechny.

Týden modliteb a světového společenství YMCA a YWCA je tradičním a důležitým nástrojem pro nás, abychom znovu potvrdili náš závazek být s Bohem spolu-stvořiteli lepšího světa, po kterém všichni toužíme. Když to uděláme, budeme mít společně sílu měnit situace, systémy a struktury, které neslouží dobrým záměrům.

Přejeme vám hezký týden plný zamyšlení, radosti a zvláště společenství.

My jsme tou změnou.

*Deborah Thomas-Austin, prezidentka Světové YWCA
Ken Colloton, prezident Světové aliance YMCA*

Témata modlitebního týdne

Den první

Jsmo povolání „být“

(Římanům 12:2)

(Galatským 5:13)

Otázky k zamyšlení

1. Jaké síly tlačí náš svět k materialismu a „mamonismu“?
2. Jak můžeme posunout naše životy ze snahy „mít víc“ k „žít smysluplněji“ nebo k „být“ tím, kým nás Bůh stvořil?

Den druhý

Co Bůh chce, jsem já

(Filipským 1:6)

Otázky k zamyšlení

1. Jakou roli můžeme hrát jako YMCA v přinášení individuálních změn?
2. Jak zůstáváme, jako křesťansky založená organizace, věrní svému poslání v neustále se měnících časech, aniž bychom ztratili naši křesťanskou vizi a misi?

Den třetí

Ubuntu. Já jsem, protože ty jsi.

Nalézání Božího povolání skrze své bližní.

(Matouš 22:34–40)

Otázky k zamyšlení

1. Vzpomeň si na jednu nespravedlnost, kterou jsi viděl ve svém okolí a kterou bys nechtěl prožívat ve svém životě.
2. Jak tyto verše vypovídají o Božím charakteru a touze po tom, abychom rušili skutky nespravedlnosti?

Den čtvrtý

Já jsem tou změnou: Odpověď na Boží povolání ke změně

(5. Mojžíšova 31:6)

(Jan 14:6)

(Jan 10:10)

(Lukáš 24:29)

Otázky k zamyšlení

1. Jak naše YMCA na národní nebo regionální úrovni reaguje na situace okolo nás, které ovlivňují podstatnou část naší společnosti?
2. Jak by se zachoval Ježíš, kdyby čelil skandální skutečnosti, že dvě třetiny světové populace žijí na hranici chudoby?

Den pátý

Zamyšlení: Genderové nerovnosti

Nerovnosti v našich komunitách

Povolání k akci

„... mé srdce přetéká radostí; jak dobré je být s Bohem. Od teď ať všichni lidé prohlásí: dostali jsme nádher-
ný dar. Ten jediný, na kom spočívá moc, nás pozvedl k chvále; Boží dobrota ať padá jako déšť na ty, kteří mu důvěřují v každém věku. Přehlížení byli pozvednuti; moc-
ní a silní padnou. Bůh nasycil hladové a mocné zavrhl. Bůh dodržel slovo dané za úsvitu časů...“ Mariina píseň.
(Pheobe Willets, Celebrating Women)

Otázky k zamyšlení

1. Jak bys vyprávěl příběh svého vlastního utrpení, způsobené nespravedlností, která ti byla způsobena?
2. Jak dokážeš čelit výzvam a stát se tou změnou, kterou chceš vidět?

Den šestý

Nástroje změny

YMCA a YWCA jsou Božími nástroji k provádění změn

(Matouš 5:9)

(Žalm 72: 12–13)

Otázky k zamyšlení

1. Proč ses připojil do YMCA nebo YWCA?
2. Co uděláme v našich místních skupinách jinak, abychom reagovali na Boží volání ke změně?
3. Jak spojuješ svou spiritualitu a důrazy na společenské zaměření YMCA a YWCA?

Den sedmý

Bohoslužba

(Římanům 12,1–8)

překlad Markéta Kratochvílová

We Love 2 Live in Prague 2013

4.–10. 8. se již potřetí v Praze konal YMCA Europe Festival. Tentokrát na něj přijelo 4 600 mladých lidí ze 70 zemí světa. Česká YMCA byla jako již tradičně zapojena do příprav. Organizovali jsme opět tzv. City Day – tedy den v Praze, jehož cílem bylo představit město Praha účastníkům v kombinaci s programy YMCA v ČR.

Na přípravách se podílel tým z Ymce Praha, DAP, Děčín (Brniště) a ústředí YMCA v ČR. Celkově jsme společně realizovali 5 stanovišť po Praze a závěrečnou manifestaci na náměstí Jana Palacha. Akce se velmi vydařila a byla hodnocena kladně jak organizátory festivalu, tak samotnými účastníky. A jak jednotlivá stanoviště vypadala?

Palác YMCA

Účastníci zde měli možnost osobně se potkat s významnými postavami historie YMCA a vyplnit si krátký kvíz. Mohli se také potkat s novou generální sekretářkou Miladou Pajgrtovou, pro niž byla celá akce také skvělým úvodem pro získání mezinárodního rozhledu v YMCA. Velice populární byla i prohlídka střechy Paláce YMCA. Jelikož byl horký letní den, vhod přišlo také osvěžení v podobě ledového čaje v tělocvičně Sportcentra. Velké díky patří celému přípravnému týmu za Palác: Andree Gröschlové, Markétě Kratochvílové, Filipu Rajnochovi a dalším dobrovolníkům a také vedení Paláce a Sportcentra YMCA!

Petrín

Původní záměr poetického a meditativního prostředí se příliš nevydařil, jelikož na stanoviště začaly záhy po otevření proudit davy lidí nejen z blízkých kolejí Strahov, kde byli někteří účastníci festivalu ubytováni, aby si vyzvedli balíček s obědem, což nebylo v původním plánu. Nicméně se stanoviště moc povedlo: k dispozici byly deky a polštáře k relaxaci na trávě, balonky s logem YMCA a především volný vstup na Petřínskou rozhlednu a do bludiště. Velký dík za spolupráci patří Muzeu hl. m. Prahy a týmu sestávajícího se z Kristiny Berušky Ambrožové, Jaroslava Vojty Hynka, Petry Opočenské a dalších dobrovolníků!

Vítkov

Na hoře Vítkov jsme pro návštěvníky festivalu připravili bohatý program na dvě témata. Vně Památníku se

WE LOVE 2 LIVE

účastníci mohli seznámit interaktivní formou s tím, jak vypadal život za komunismu. Program připravila Eliška Venglařová, které tímto děkujeme za obětavou pomoc. Uvnitř památníku byl pak Ymkou Děčín (potažmo Brniště – děkujeme zejména Hance Kucové a Anetě Kříššákové) připraven duchovně-výtvarný program zamýšlející se nad tématy z života. Za spolupráci rovněž děkujeme Národnímu muzeu, které nám umožnilo program realizovat ve svých prostorách.

Dixie

Zásluhou Eliáše Molnára z YMCA Praha a jeho týmu se uskutečnilo také „outdoorové“ stanoviště na zahradě klubu Dixie. Kdo přišel, nelitoval, neboť si mohl vyzkoušet např. lukostřelbu, horolezeckou stěnu nebo dobrodružný sjezd na laně.

Manifestace na náměstí

Závěrem dne jsme pozvali festivalové účastníky ke shromáždění na náměstí Jana Palacha. Skvělý program připravili Radim Žárský a Filip Gröschl. Jednalo se o celkové zakončení dne a zamýšlení nad silou lásky, která má moc rozpouštět ledy a měnit tento jinak beznadějný svět. Zakončení doprovodil tancem Ten Sing Tyjatr pod vedením Gábiny Strádalové a zaspívala Katka Javůrková. Spontánně se do programu zapojili také samotní účastníci, kteří zaspívali Ymce Europe k narozeninám.

Alžběta Čechráková, foto: Jan Zálešák

YMCA EUROPE FESTIVAL 4 - 10 AUGUST 2013 PRAGUE / CZECH REPUBLIC

Spřibližujícím se datem festivalu a odhlašujícím se dobrovolníky moje nervozita vzrůstala. Bude jich dost? Zvládneme to? Byla to velká zkouška a dneska mohou říci, že je díky Bohu úspěšně za námi.

Dobrovolnická práce vyžadovala denně odpracovat šesti hodinovou směnu na pozici, která byla každému dobrovolníkovi přidělena. Čeští dobrovolníci pracovali především ve stáncích s obchody a občerstvením, na ubytování, v security teamu, jako zdravotníci či zdravotničtí tlumočníci, řidiči, v media teamu a podobně. Před samotným začátkem festivalu pomáhali při příjezdech – zejména na letišti, vlakovém nádraží a v hostelech.

YMCA Europe Festival 2013

– očima dobrovolníků

Ráda bych se ohlédla za festivalem z pohledu organizace českých dobrovolníků a přiblížila ji tak vám, kteří jste se nemohli festivalu zúčastnit. Použiji k tomu výsledky ankety, na kterou dobrovolníci odpovídali.

Festivalu se zúčastnilo celkem 43 českých dobrovolníků. Většina z těch, kteří odpovídali na anketu, se festivalu zúčastnili poprvé, menší část z nich již podruhé.

Positivních ohlasů byla opravdu celá řada a to nás těší. Nejvíce oceňovanými byli domy ve stromech, které tam skupina Švýcarů postavila a nocovala v nich. Během dne do nich pouštěla i ostatní návštěvníky festivalu. Přistavěli k nim i dřevěné bazény, které díky velmi teplému

počasí byly neustále v obležení. Mezi oblíbené patřila Worship night – večerní program věnovaný duchovnímu ztišení a uctívání a závěrečný program City Day – manifestace na Palachově náměstí. Velký zájem byl i o sportovní a volnočasové možnosti ve festivalovém areálu. Možností zahrát si některou z oblíbených sportovních her, jako volejbal, basketbal, fotbal bylo mnoho. Mimo to zde byla i široká nabídka netradičních a pro mnoho lidí (třeba jako já) naprosto neznámých sportů. A co lepšího po odvedené práci, než se procházet po areálu, užívat si koncerty – Tensingové i jiné, dát si k tomu vafli, palačinku nebo pizzu, poznávat nové lidi, jejich kulturu (a že bylo co poznávat – zastoupení zahraničních účastníků i dobrovolníků bylo vskutku rozmanité) nebo se zajít ztišit do „kostela“ – church tent.

Fakt, že se festival líbil, dokládá i to, že všichni, kdo odpovídali v anketě uvedli, že by se rádi zúčastnili i příštího festivalu.

A co se dobrovolníkům na festivalu nelíbilo? No tak například – ale ne, necháme si to radši pro sebe a do příště s tím zkusíme něco udělat. ;-)

Skvělou věcí na dobrovolničení je získání nových zkušeností. Na festivalu k tomu byl velký prostor. Nešlo jen o zdokonalení jazykových schopností či uvědomění si její potřeby, ale také rozvoj trpělivosti, organizačních dovedností, samostatnosti, týmové spolupráce, naslouchání druhým, orientovat se po Praze, toleranci a mnoho jiných praktických a užitečných dovedností.

Při vzpomínání na letošní festival se mi vybavuje mnoho tváří českých i ostatních dobrovolníků. Jejich často nakažlivé nadšení a ochota pomoci. Nechci jmenovat konkrétní jména dobrovolníků i proto, že bych na řadu z nich určitě zapoměla a taky proto, že bez nich všech by festival nebyl takový, jaký byl. Patří jim velké díky.

Markéta Kratochvílová, foto: autorka textu a J. V. Hynek

Deep Immersion 2012+

tréningový kurz komunitního začleňování v Arménii

Na tento kurz, který se konal v druhé polovině června ve vsi Tatev na jihu Arménie, jsme se za českou YMCA vypravili 3 – já, Miloš a Julie. Strávili jsme skvělý čas spolu s dalšími mladými lidmi z Arménie, Gruzie, Ukrajiny, Litvy, Rumunska a Chorvatska.

Cílem našeho 10 denního programu bylo naučit se pracovat s komunitou lidí okolo nás – tedy poznat místní obyvatele – zejména mladé lidi a odrůstající děti, jejich přání a potřeby a vymyslet pro ně nějaký program.

Místní jsme měli možnost poznávat takřka všude. Tatev je poměrně malá vesnice s velmi přátelskými lidmi – byli jsme ubytováni u rodin, někteří mladí lidé byli součástí našeho týmu a tak o nás za chvíli věděl snad každý. V rámci programu jsme se nejdříve poznávali – každý povyprávěl o své vysílající organizaci a o své zemi – včetně ochutnávek toho nejtypičtějšího z jídla či pití.

Poté jsme se zaměřili na místo, kde jsme a rozdělili do skupin jsme na různých místech získávali informace o vesnici (na radnici, v klášteře, v infocentru, mezi mladými lidmi, apod.). Na základě těch-

to informací jsme připravili na následující 4 dny různé volnočasové aktivity jako hledání pokladu, pomoc při úklidu vesnice, volejbalový a fotbalový turnaj, promítání filmu, land art, barbecue a multikulturní večer. Účast na každém programu byla překvapivě velká a ohlasy velmi pozitivní.

Během jednoho z programů mně potkalo zajímavé překvapení. Byli jsme s místní omladinou na nádvoří kláštera, když za mnou přišel neznámý cizinec s otázkou, zda jsem z YMCA v ČR. Poté, co jsem souhlasila, jsem chtěla vědět, jak na to přišel. Prohlásil, že poznal tričko, které jsem měla na sobě a že on je z YMCA Švýcarsko. Rozloučil se s dovětkem, že se určitě potkáme na YMCA Europe Festivalu v Praze (kde jsme se nakonec opravdu setkali).

Odjžděla jsem s pocitem, že jsem se něco naučila, poznala a mnoho nového zažila. O Arménii jsem nikdy nepřemýšlela jako o cíly svých cest a musím uznat, že to rozhodně stálo za to!

Markéta Kratochvílová, foto: archiv autorky textu

IZRAEL – země, kde jsem byla poprvé, ale určitě ne naposled!

V září a listopadu jsem dostala skvělou příležitost zúčastnit se výměny mezi Izraelem a Českou republikou. Záměrně nepíšu výměnou mládeže, protože mládež se zúčastnila jen z České strany, Izraelci byli většinou zaměstnanci mládežnických organizací z Izraele. Každopádně zajímavá kombinace lidí! Já, jakožto zaměstnankyně, ale ne zase tak stará :-) jsem byla někde mezi oběma tábory – což bylo pro mě dobré, dovedla jsem si představit působení jedněch i druhých v jejich organizacích.

Česká část byla zajímavá, všichni jsme se navzájem poznávali a nechávali Izraelce poznávat také českou kulturu, jídlo, historii. Pro mě byl týden

dost hektický, jelikož, jak už to tak bývá, se mi nakupilo všechno najednou – návštěva z Izraele a příjezd dlouho očekávaných EVS dobrovolníků do naší organizace. Nakonec se všechno zvládlo. Byla jsem moc ráda, že se podařilo zorganizovat návštěvu YMCA nízkoprahového klubu pro školní děti Dixie. Jelikož byl zrovna začátek školního roku, jednalo se o první větší akci a děti přišly v hojném počtu. Děti si připravily nakreslené vlajky Izraele, společně jsme vařily a smažily bramboráky – jídlo, které nás, Izraelce i Čechy, spojuje, protože je židovského původu. Izraelci navíc přivezli i své domácí pochutiny, takže jsme ochutnali i slavný humus se salátem. Izraelci si navíc připravili pro děti zábavné hry. V Dixie to opravdu žilo a myslím, že to byla pro Izraelce zajímavá zkušenost, protože se dozvěděli také o tom, jak klub funguje, jaká jsou pravidla pro děti i vedoucí.

Po nabité české části nás čekal v listopadu odjezd do Izraele. Moc jsem se těšila, na všechna místa, o kterých jsem četla a snila, že je někdy uvidím. Zajímavé bylo nejen navštívit Tel Aviv, Jeruzalém, poušť, Mrtvé moře, ale také, a to především, mluvit se všemi lidmi, s nimiž jsme se měli možnost potkat. Poznali jsme, jak pracují Skauti, a to přímo díky setkání s nejvyšším představitelem, jak funguje místní zastřešující mládežnická organizace, navštívili jsme připomenutí smrti Jicchaka Rabina ve skautském oddílu (čítal 1000 dětí!), snažili jsme se pochopit, jak fungují novodobé kibucy – vzdělávací komunity ve městech, navštívili jsme také kibuc klasický.

Pravda je, že v Izraeli, ať chcete nebo ne, začnete řešit politiku, historii a její výklady. Díky skvělému průvodci, kterého jsme dostali, jsme měli možnost alespoň z části do této problematiky nahlédnout. Velký dojem samozřejmě zanechala návštěva muzea holocaustu s výkladem – nikdy by mě nenapadlo, jak přínosné bude slyšet také o tom, jak byla expozice utvářena a proč je takto uspořádána.

Osobně pro mě velkým zklamáním byla návštěva křesťanských „atrakcí“. Getsemanská zahrada měla jako jediná silnou atmosféru, Křížová cesta je obklopena tržištěm a kostel Božího hrobu považuji za jeden z největších důkazů o netoleranci nás, křesťanů. Uvědomila jsem si, jak rozdílní jsme, jak rozdílné je naše vyznávání víry a jak smutné je, že se nedokážeme dohodnout ani na základních věcech – ztělesněním této nesmiřitelnosti je stav samotného kostela, který je ve velmi bídném stavu.

Návštěva Izraele mi dala skutečně hodně i do mého pracovního života. Jakožto zaměstnankyně YMCA v ČR jsem si uvědomila, jak jsem ráda právě v té své organizaci, proč je pro mě tou nejlepší. Škoda jen, že z Izraelské strany se žádní ymkaři neúčastnili.

Ráda bych tímto poděkovala ČRD M za skvělou příležitost, veškerou péči a organizaci – skutečně to oceňuji, jelikož vím, kolik je s takovou akcí práce.

Alžběta Čechráková, sekretář pro zahraničí YMCA v ČR

Alžběta Čechráková, foto: autorka textu

Ceílí club aneb dobře utajená pozvánka

Neumím tancovat. Nikdy jsem to neuměla a vzhledem ke svému věku mohu s velkou dávkou jistoty konstatovat, že to asi nikdy umět nebudu. Tedy, ne že bych se nesnažila. Mé pokusy v oblasti rytmiky, moderních tanců i klasického baletu již spolehlivě vydeptaly nejednu paní učitelku. Ani litry nervů a potu však sladké plody nepřinesly a já i nadále neumím tancovat.

Právě proto mi přijde až neuvěřitelné, že jsem nakonec našla kuráž na to, dojít v úterý večer do ceílí klubu, který funguje jako součást irského souboru Démáirt. Lví podíl na tom bezpochyby měla fantastická a zcela neopakovatelná atmosféra skotských plesů, na které jsem nevydržela čekat dalšího půl roku a chtěla je prožívat každé úterý. Stalo se – a nejen to! Šťastným řízením osudu jsem se totiž dostala mezi nejlepší lidi v Brně, kteří tanec opravdu dokážou dělat jen pro radost, aniž by aspirovali na medaile, účast na vystoupeních či aspoň vyšší taneční třídu.

Jako odpočinek v náročném týdnu jsem si nemohla přát lepší zábavu a jako zážitku ve složitém světě lepší kolektiv. Pod režijní taktovkou usměvavé a energičtější sršící Katky Báňové se zde každý týden schází různorodá skupina lidí, která se věnuje tancům od Irska přes Skotsko, Bretaň až po Anglii. Kromě tréninků jsou výsledkem i nejrůznější plesy, tancovačky nebo pikniky. Každý je zde vítán, každý je přínosem a každý má možnost něco se naučit. Výhodou pro někdy utahané pracující (nebo i studenty) taky je, že můžete chodit i nepravidelně. Poin-tou úterňho ceílí klubu totiž není potěšit oko diváka, ale potěšit sebe.

Takže, pokud někdy v úterý po sedmé najdete čas, určitě zamiřte do klubovny YMCA Brno. Čeká vás tu usměvavý Luděk, zkušená Anička, krásné Markéty, charismatický Martin, černá ovce Sheila – nejlepší tanečnická a příslo-večný maskot celého klubu, a tanec, který vám zvedne náladu. A to vůbec není málo.

Jitka Cíhová, YMCA Brno, foto: archiv autorky

Ve stínu javorového listu

5. část

Teskně hučí Niagara II

Probouzím se po necelých dvou hodinách spánku. Mé tělo je zkrchlé, protože v autobuse se příliš netopí. Zastavujeme u malé budky, která hlásá: Niagara Falls. Vystupuji se skupinkou lidí do probouzejícího se rána.

Přivítala nás malinkatá autobusová stanice s automatem na kafe uprostřed mlhou zakrytého náměstíčka. Horizont viditelnosti lemovala jednopatrová zástavba, která se tiše schovávala za hustý opar. Vstupuji do stanice, aby se porozhlédl, kde vlastně jsem. Hned u dveří mě přivítal stojan na letáky, lákající na spoustu atrakcí. Snažím se konečně probudit své oči a hledám nějakou mapku, která by mi posloužila při celodenní procházce, až nacházím strohou mapku, ale s názvy ulic a vyznačenými atrakcemi po cestě. Vycházím tedy do ulic směrem k řece.

Budovy okolo připomínají westernové městečko. Na domech visí dřevěná domovní znamení a vitríny lákají na večerní show. Všude je však ticho, tma a mrtvo. Připadám si spíše jak ve městě duchů podle zaprášenosti

vitřin a zakrytých výloh. Po několika projitých blocích konečně narážím na první otevřený podnik. Je to malá, ale útulná kavárna nabízející šálek dobré kávy a zákusek jako ranní snídaní. Vevnitř s vděkem usedám do pohodlné sedačky a začínám si prohlížet plánek. Jsem trochu zmaten, protože řeka se zdá být ještě daleko a všude okolo mají být nějaké budovy. Mapy ale velmi zkreslují a tak jsem své nadšení z obřích vodopádů a panenské přírody okolo nevzdával.

Posilněn sladkým koláčem jsem se vydal ven z laskavého tepla do prosincového chladu. Prošel jsem ještě několik bloků a dostal se konečně na hlavní cestu vedoucí k řece a k mostu „za řeku“. Tento most je jedinou spojnici se Spojenými Státy Americkými na dlouhý úsek, co řeka Niagara teče. Čím více jsem se blížil k řece, tím více jsem se vzdaloval od malého městečka a začínal se těšit na krásný pohled.

Jaké bylo ale moje udivení, když při příchodu k řece jsem v dálce neviděl pouze mohutný vodní

spád a stromy, ale především neskutečně hornatý horizont tvořený obrysy mrakodrapů, kasin, zábavních center a hotelů, které lemují celé pobřeží Niagáry. Ano, už je to tak. Jeden ze sedmi divů světa se stal pouhou kulisou pro turistické centrum, které vás pobaví sedm dní v týdnu, tři sta šedesát pět dní v roce a ještě k tomu dostanete zdarma vyhlídkovou jízdu na rozhlednu. Náladu si ale zkrátit nenechám a vydávám se do víru toho rozruchu.

O to větší překvapení pro mě bylo další fascinující zjištění, že všechny ty kulise se od pozdních podzimních měsíců stávají mrtvými blikátky, jelikož je příliš velká zima a turisté nejezdí. Přijel jsem tedy s křížkem po funuse, tedy spíše po sezoně. Ale pořád jsem si říkal, že si tím nenechám hlavu splést a aspoň se svezu na lodičce a udělám si hezké fotky. Tak nakonec ani lodě mi nevyšly, protože je po listopadu tak malá poptávka, že se jim nevyplácí je nechávat ani na vodě. A tak mi nakonec nezbylo než použít jen vlastníh nohou a vše si prohlédnout „all by myself“.

Niagarské vodopády ve svém dlouhém, padesáti metrovém spádu vytvářejí mohutný oblak vodní páry, která se nese přes kilometr vzduchem po proudu, a proto je mnohdy velmi obtížné udělat obrázek z blízka, aniž byste měli orosen fotoaparát. Cestu od mostu až k převisu tvoří krásná promenáda dlouhá necelou hodinu vycházkové chůze s pohledem na prohlubeň pod vámi a skleněné vrcholky nad vámi. Už z dálky procházíte kolem množství lákadel jako je vstup na zavřené lodičky, pozůstatky po původním mostu, který byl stržen jedné kruté zimy, nebo první fotka z roku 1840.

Jak se blížíte k podkově, zábavní střediska se blíží čím dál více k vodě. Po celou dobu jsem byl doprovázen jednotlivci i skupinkami, převážně z asijského kontinentu, pro které musí být tato sezóna obzvláště finančně výhodná. Vše je přesto ale polomrtvé a většinou na vás koukají jen prázdné vitríny a zabarikádované stánky.

Po celou dobu přibližování k vodopádu jsem však byl trochu skeptický. Při prvním pohledu má mysl produkovala jen jeden dojem: „Hm, vodopád“. Vodopád je natolik mohutný, že vás ani nevtáhne jeho majestátnost. Teprve až když se dostanete přímo k němu, prožijete to strhnutí duše i těla. Odvážil jsem se přistoupit k samému okraji zábradlí a pohlédnout do té padající masy. Každou minutu byste zde naplnili stovky plaveckých bazénů.

Cítíte, jak vám těžknou nohy a člověk se musí vevnitř poklonit pokorou k tomu, co bylo a jest stvořeno. Z dálky to tak nepřipadne, protože dolů nepadají malé kapky ale rovnou celé masy vody. Jako když vám přetéká hrnc s vodou ve dřezu. Tenhle má ale 500 metrů v průměru. Postávat jsem vydržel notnou chvíli, ale abych stihnul i něco dalšího, odlepil jsem se a vydal do informačně-nákupně-zábavního střediska přímo u spádu. Tam jsem se dozvěděl několik zajímavostí, které mi přišly vhod. Např. že český kaskadér Karel Souček proplul Niagaraské vodopády v uzavřeném sudu, vstupné dolů přímo ke spádu vás vyjde skoro na pět set a že každý večer po páté hodině se rozsvěčí reflektory osvětlující vodopády.

S nabitými nadějemi na ještě zajímavý večer jsem se vydal do města. Vyšel jsem si kopec, který lemuje kanadskou stranu řeky a prošel nekonečným centrem zhýralosti a zábavy, které však zelo prázdnotou a osamělostí. Utěšilo mě však, že zbytek městečka není nijak nenormální a za obří kulisu se skrývá vlastně skromné maloměsto s typickými řadovými domy, několik fastfoodů a příjemná krajina. Za tento výhled ale musíte zaplatit dalších několik desítek minut chůze.

V odpoledních hodinách přicházely již první únavy, které jsem se snažil zahnat v místním McDonaldu během transkontinentálního hovoru přes skype díky bezplatné bezdrátové síti. Jelikož však slunce brzy zapadalo a chtěl jsem ještě stihnout poslední záblesky nad Niagarou, vydal jsem se spěšně zpět k řece. Stihl jsem to akorát včas, kdy slunce házelo skrz obří vodní oblak nádhernou duhu. Nechal jsem se několikrát vyfotit s vodopádem, jelikož žádný z fotografů nepochopil můj záměr být zachycen s vodopádem bez zbytečného slunce v záběru. Co však nedokončila neprofesionální lidská, opravila profesionální počítačová.

S přicházející tmou jsem využil času a nakoupil skromnou hromádku upomínkových předmětů. To, co jsem však zažil po naprostém setmění, mi vyrazilo dech. Na jedné z budov se rozsvítilo na čtyři desítky ohromných světel, které ozářily celou podkovu i jejího menšího bratra – Americké vodopády. Ty vycházejí ze stejné řeky, jsou ale nižší, menší, rovné a oddělené od podkovy jediným ostrovem. Ihned jsem vyběhnul ven a počal krásné bílé osvětlení fotografovat, aby něco neuniklo. Když jsem měl fotek vícero, musel jsem se už odpoutat jednak kvůli přicházející zimě od nohou a jednak abych stihnul poslední autobus zpět do Toronta. Během cesty po promenádě zpět jsem se však musel ještě mnohokrát zastavit, protože po asi půlhodinovém testu reflektorů začaly vodopády měnit své barvy a hrát všemi barvami duhy. Udělal jsem nakonec několik desítek snímků, protože sady barev se měnily co deset minut a bylo velmi těžké se odhodlat odtrhnout od té nádhery.

Cesta nazpět byla podobně ponurá jako cesta tam. Jediným rozdílem, že v noci vše hrálo, svítilo a blikalo. Pouze živáčka nebylo vidět. Připadal jsem si jako v hororu, kdy procházíte velkým městem, všude mají otevřeno, ale nikdo tam není. Snažil jsem se z této paranoi dostat pryč a co nejdříve doputovat zpět k autobusu. Ten však měl velmi slušné zpoždění a tak jsem byl nakonec vděčen, že jsem si v Torontu nechal na přestup několik hodin rezervu a nemusím se strachovat, že mi ujede spoj s již zaplacenou místenkou.

Cesta nazpět byla stejně klidná, jako cesta obráceným směrem. Toronto mi na zpáteční cestě nabídlo bohatší program díky tomu, že půlnoc ještě neodbyla a spousta lákadel zvala svými rozzařeny neonovými nápisy. Udělal jsem si tedy ještě kratičkou výpravu po centru Toronta, času jsem však neměl tolik, jako při příjezdové cestě a mé kroky musely brzo stočit svůj směr k autobusovému nádraží. Svou cestu jsem zakončil po šesté hodině ranní v probouzejícím se Montrealu. Mé tělo po dvoudenním spaní po autobusech křičelo po sprše a řádné posteli. Ničeho jsem však nelitoval, teď už vím, kde ten tulák stál: „Na břehu Niagáry, stojí...“

Filip Rajnoch, foto: autor textu

Vzrušující letní festival v Maďarsku!

V předposledním týdnu letošního července, tedy přesně od úterý 23. do soboty 27. 7., jsem se zúčastnil výborného letního festivalu organizovaného Reformovanou církví v Maďarsku, a to konkrétně v městě Mezötúr asi dvě hodiny jižně vlakem od Budapešti.

Festival probíhal v areálu zdejší školy a ubytování bylo buďto v nedalekém stanovém městečku, nebo v pokojích na nedaleké ubytovně gymnázia. My, jakožto mezinárodní skupinka složená z lidí z nejrůznějších míst světa – Kanada, Jižní Korea, Vietnam, USA, Německo, Skotsko, Jižní Afrika, Lotyšsko, která byla na festival pozvána, jsme na místo konání přijeli až těsně na začátku festivalu, a to v úterý. Před tím nás ale v pondělí čekala prohlídka historického centra krásného města jménem Budapešť a také ochutnávka „typického“ maďarského občeda z tureckého rychlého občerstvení. I přesto, že tato prohlídka byla v parném horku, které tehdy panovalo, dosti únavná, to bylo velmi zajímavé – vidět alespoň část památek, které bylo vůbec možné v tak krátkém čase navštívit.

Druhý den, tedy v úterý jsme se však vypravili na již zmiňovaný festival, kde díky poloze bylo ještě minimálně o pár stupňů více než v Budapešti, takže zima nám rozhodně nehrozila. Jen krátce pro vaši představivost v areálu byly dvě venkovní scény, jedna hlavní velká a druhá scéna byla nazvána worshipová, a také jedna scéna byla vnitřní a nacházela se v tělocvičně. A festival obsahoval také různá místa, bez kterých by to nešlo, a to místa, kam jsme se chodili najíst, či kde probíhalo promítání nejrůznějších filmů a krátkých humorných filmeček.

Avšak já osobně jsem nejvíce času a také peněz investoval v takzvaném Café Island, kde si každý z více jak tří a půl tisíce účastníků mohl zakoupit nejrůznější nápoje nezahrnující jenom kávé. Zajímavostí určitě bylo, že jedna ze tří kaváren byla provozována tamní organizací YMCA, tam nazývanou KIE, takže jsem se tam cítil velmi jako doma a skoro jsem si říkal, škoda, že tam není také naše YMCA Orlová, již jsem členem.

Program byl také velmi výživný – vždy ráno, pro ty, kteří byli ráno čilí, byla přichystána ranní bohoslužba v 7:15.

Přiznám se bez mučení, že jsem tuto část programu bohužel nikdy nestihl. Pak následovala snídaně a po ní následoval biblický úvod, po kterém jsme se rozdělili do malých diskuzních skupinek. Poté nás čekal většinou chutný oběd a odpolední volný čas. Od čtyř hodin do večere pak byl různorodý program a každý si tak mohl vybrat, zda půjde na chvály nebo nějakou dílnu, či diskuze například o církvi v Maďarsku, či na představování našich nejruznějších zemí. Po večeri opět následovalo společné setkání na hlavní scéně, které stejně jako ráno bylo překládáno do angličtiny. Pak následovaly skvělé koncerty nejruznějších žánrů a i přes velmi velkou ojedinelost maďarského jazyka byly koncerty opravdu suprové a každý si je neskutečně užil.

Byl to tak neskutečný festival, plný pohody, zábavy, limonády, maďarštiny a nových kamarádů a přátel. Děkuji tak za možnost se tohoto festivalu zúčastnit – a třeba opět za dva roky, kdy se tento festival bude znovu konat, se tam opět vydám. Doufám, že tam příště nebudu jediný účastník z ČR. Ale i kdyby, tak to za to určitě stojí!

Miroslav Sedláček, YMCA Orlová, foto: archiv autora

Volejbalový turnájek

YMCA

Své týmy přihlašte na:

dstradal@seznam.cz

STARTOVNÉ: 600 Kč/tým

Kde? ZŠ Nám. Jiřího z Lobkovic 22/121
Praha 3

Kdy? 16. listopadu 2013 (sobota)
zahájení turnaje: 10:00 (konec v 16:00)

Podmínky účasti: 1) řádně přihlášený tým
2) včas zaplacené startovné na účet

(info o platbě po přihlášení)

- smíšená družstva
(5+1, 4+2, 3+3, 2+4)

- pro každý tým
balení vod

- pro vítěze
chutná odměna

kontakt na
organizátora:

David Strádal
tel.: 6057 01010

Zřizovatel:
občanské sdružení YMCA Praha
sekretariát na Poříčí 12, 110 00 Praha 1
tel. 224872128, praha@ymca.cz, <http://www.praha.ymca.cz>

**Anička Kaňková
– stálá ymkařka**

Díky, Aničko!

V noci na neděli 22. 9. 2013 nás opustila Anička Kaňková (91 let), dlouholetá obětavá a laskavá YMKAŘKA, nestorka libereckého sdružení.

S těmito symbolickými čtyřmi písmeny „YMCA“ v srdci prožila celý svůj dlouhý život.

Vyrostla v rodině sekretáře liberecké Ymky, obětavě pracovala s dětmi a pro děti celý svůj život. Dokázala si udržet svůj srdečný a poctivý přístup k práci s dětmi a lásku k lidem i v době, když byla YMCA zakázaná a zdecimovaná. O to víc se s radostí a činorodostí sobě vlastní pustila do ymkařské činnosti po roce 1989. Přes svůj vysoký věk se aktivně účastnila činnosti i táborů liberecké Ymky. Společně se svým bratrem ing. Josefem Novotným byli živoucí osou propojení ymkařské minulosti s dneškem, i kompasem určujícím směr činnosti Liberecké Ymky do budoucnosti.

Děkujeme Ti, Aničko!
Vděčně vzpomínáme.

*Za libereckou YMCA
Lubor Franců, Lubomír Slavík*

Pro mne byla paní Anna Kaňková-Novotná chodící kronika, vždy pro mne měla nějaký archivní pamisek do sbírky o Liberecké a Kladenské Ymce. O jejím otci je vše uloženo v šanonu o osobnostech YMCA, rovněž její bratr mi stále něco přivázel, samé poklady.

Když jsem tvořila archiv v YMCA na ústředí 1993–2000, byli právě sourozenci Novotní s několika dalšími seniory hlavní oporou rodičů se archivu YMCA. Není jednoduché si s tolika alby, fotkami, obrázky, filmy, bulletiny, letáčky, odznaky si poradit... K blížícímu se výročí 150 let YMCA a později, v roce 1998 k 70. výročí otevření domu YMCA Na Poříčív v Praze, bylo naprosto nutné všechny materiály, získané, donesené a vyprošené od bývalých ymkařů a nalezené v archivech – nějak vyhodnotit a srovnat a vytvořit výstavu. V tom mi právě nejvíce pomáhali sourozenci Novotní a pan Pavel Zajíček s Honzou Vaníčkem, další si už bohužel nepamatuji jménem.

Obě výstavy se povedly a měly velký úspěch, taky díky těmto milým Ymkařům, kteří zažili meziválečný rozkvět YMCA v ČR, kdy se zde mohli jako mladí realizovat a nést si toto poselství životem. Do roku 2000 tu bylo ještě aktivních seniorů několik desítek a jezdili jsme s nimi do Soběšína s Hankou Šormovou, bylo to moc pěkné období.

Pak jsem se s Aničkou a dalšími občasy viděla, vždycky to bylo radostné setkání. Po nechtěném odchodu z ústředí YMCA jsem s archívem pracovala dál a za Aničkou jsem jezdila. Měla doma ještě množství materiálů a na poslední schůzce dokonce pracovala na přepisech do počítače. Měla pořád plno práce doma i s dětmi, kousek od domu pro ně připravili s rodinou malý kemp v bývalém lomu. Její milá dcera o ni dobře pečovala, ke stáru jí pořídili pejska bílého kudrnatého, aby z něj měla radost.

Žila stále ymkou, to na ní bylo opravdu zvláštní. Přestože měla velmi pohnutý osud, pořád byla taková milá, nezatrpklá. Když jsme se ohlášili na návštěvu, museli jsme u ní snídat a obědovat, jinak to nešlo! Už měla v pokoji i v kuchyni připravená alba s fotkami a texty, sice sbouchané sešíváčkou, ale samé originální materiály, které se už jinde jistě nenajdou.

Naposledy jsem byla za Aničkou před pár lety s Vojtou a Mikim, pro ně to byl jistě taky zážitek napořád.

Aničko milá, buď s Bohem!

Anna Oplatková

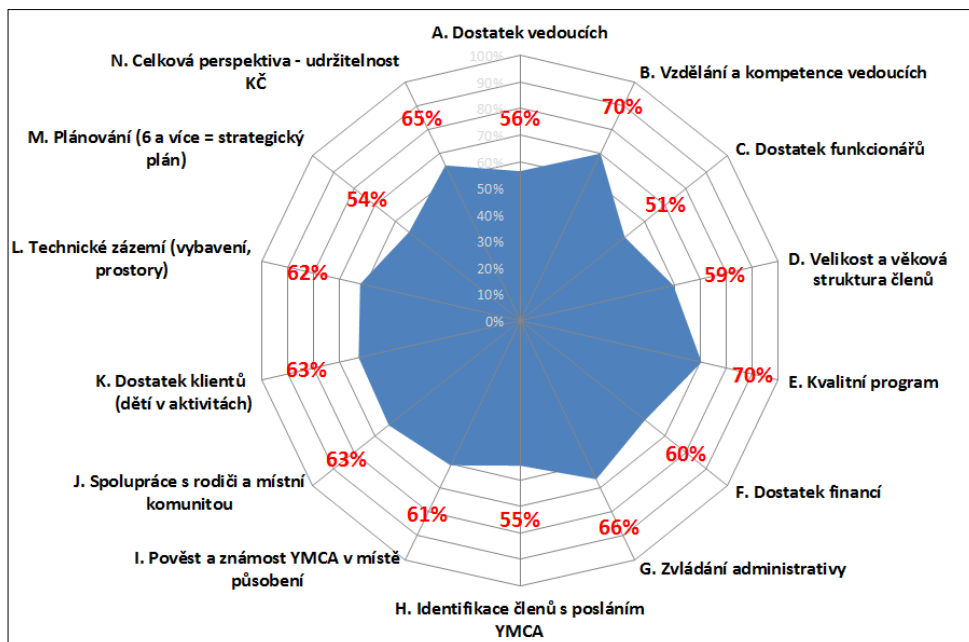
Můj kolektivní člen YMCA za 5 let?!

Na každém valném shromáždění YMCA v ČR věnujeme odpolední čas nějaké společné práci – zamýšlením se nad aktuálními otázkami v YMCA. Zejména z toho důvodu, že je to vlastně nejreprezentativnější vzorek ymkařské obce. Letos bylo na VS zastoupeno 18 kolektivních členů z 26 což je 69,23%... a to je... málo, hodně – opovězte si sami.

Tématem letošního uvažování bylo: Můj kolektivní člen YMCA za 5 let?! Přítomní vyplnili dotazník za svého KČ YMCA, který se dotazoval na aktuální situaci ve sdružení. Dotazník hodnotil různé základní oblasti činnosti a fungování organizace – jak vidíte v grafu, který je vyjádřením průměru hodnocení všech 18 KČ. Na kolik procent jsou s nimi respondenti spokojeni, zjistíte názorně v grafu.

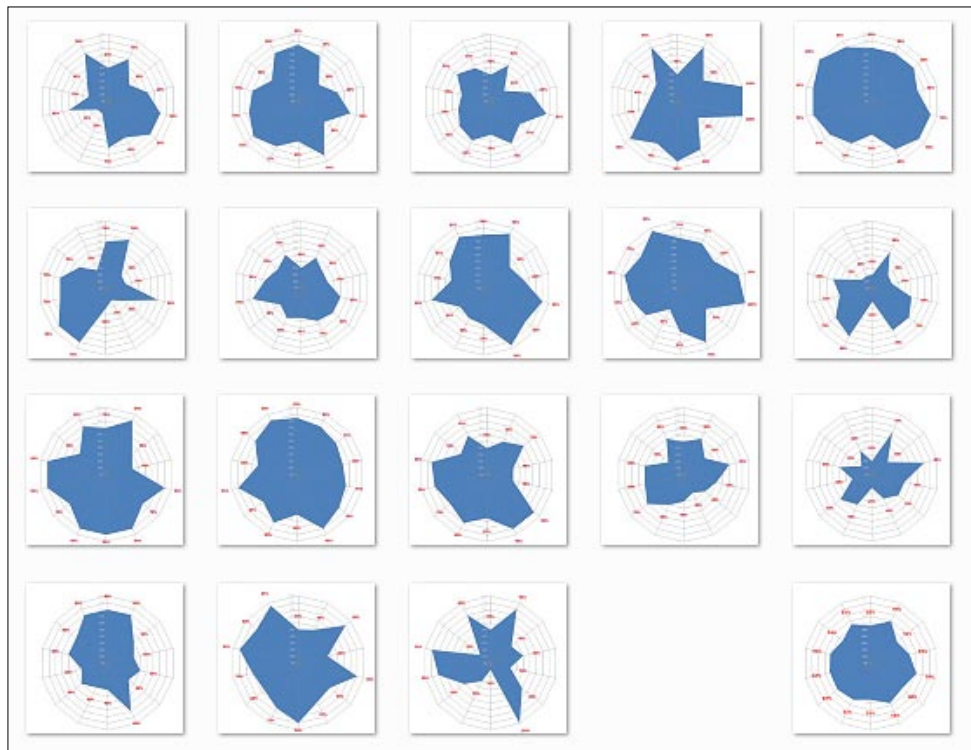
se tomuto průměrnému číslu blíží prakticky na všech frontách. Je to dost? Stačí to na konkurenci?

Další věc je, že grafy některých kolektivních členů jsou průměrem hodnocení dvou respondentů a nutno říct, že některé dvojice, byť hodnotily stejné (své) sdružení, tak se v pohledu celkem i výrazně lišily. Jde vysledovat, že funkcionáři své sdružení spíše nadhodnocují a ti, kteří jsou v pozici sekretářů, či více řeší denní problémy, jsou ve svém pohledu kritičtější. Také je nutno připustit, že hodnocení je subjektivní a záleží na naturelu hodnotícího, jakou latku nasadí. Z mé zkušenosti musím říct, že hodnocení některých je příliš příkré ve srovnání s ostatními, ale čím je člověk k sobě kritičtější, tím více se může posunout, spokojenost sama se sebou vede spíše ke stagnaci.

Jak vidno statistika je mocná věc... ze všeho udělá bramboru... celkově tedy můžeme opět zprůměrovat... že YMCA funguje dle vašeho hodnocení na 61%. Myslíte si, že je to víc? Méně? Možná jak v čem, ale z oné brambory vidíme, že hodnocení jednotlivých oblastí činnosti

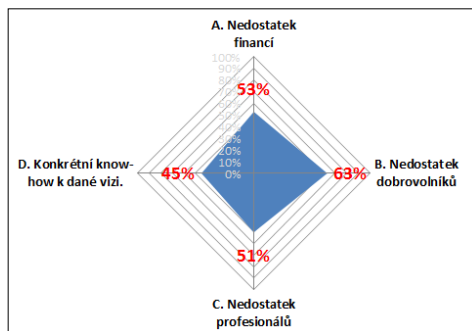
Podíváte-li se na anonymní grafy jednotlivých kolektivních členů – stačí čistě opticky – viz další obrázek, tak vidíte značné rozdíly v jednotlivých čtrnácti oblastech fungování organizace – poslední je onen průměr. Jak vidno, každý má na čem pracovat.

Stále je nutno mít na paměti, že je to jen taková jednoduchá sonda. Na pořádném nástroji hodnocení organizace musíme zapracovat. V jiných organizacích se tomu intenzivně věnují, vynakládají na to spoustu času, energie i peněz, protože vědí, že se bez zkvalitňování své práce nelze obejít. Je velká škoda, že jsme opustili pozici, kterou jsme v historii v této věci měli a navíc nedokážeme využít ani možnou inspiraci ze zahraničních YMCA.

Podíváme-li se tedy už na konkrétní čísla, pak vidíme, že nejvyšší hodnocení mají dvě oblasti – Vzdělání a kompetence vedoucích a Kvalitní program, obě po 70%. Nicméně tady musím podotknout, že především ta první oblast se mi jeví jako silně nadhodnocená..., záleží totiž na tom, jak si ono vzdělání budeme definovat, zvláště pokud jde o akreditovanou přípravu vedoucích. Mezi největší problémy můžeme zařadit – Dostatek funkcionářů (51%), Plánování (54%), Identifikaci členů s posláním YMCA (55%) – to je velmi kritické, Dostatek vedoucích (56%).

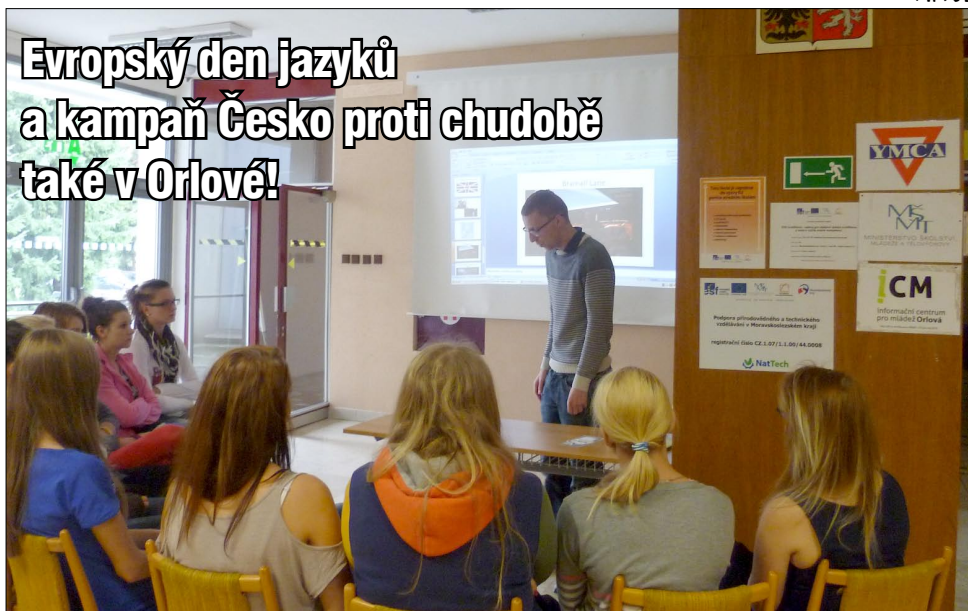
Další otázka směřovala na překážky, bránící dosažení vize kolektivního člena. Z grafu je zřejmé, že největší překážkou jsou chybějící dobrovolníci.

Nad rozvojem organizace je potřeba neustále přemýšlet, strategicky plánovat. V současné době pracuje KOPR – Komise pro rozvoj YMCA na strategickém plánu na další období... , pokud vám leží osud YMCA jen trochu na srdci, jste do ní srdečně zváni.

J. V. Hynek

Evropský den jazyků a kampaň Česko proti chudobě také v Orlové!

Zaměstnanci ICM YMCA Orlová zorganizovali spolu s dobrovolníky v pátek 27. září hned dvě akce najednou. V nedávno spojených středních školách – tedy na Gymnáziu a Obchodní akademii Orlová jsme pro studenty připravili nevšední program.

V budově, kde dříve sídlila obchodní akademie, probíhal během čtyř vyučovacích hodin již tradiční Evropský den jazyků. Ve stejný čas v budově bývalého gymnázia probíhaly dva devadesátiminutové bloky kampaně Česko proti chudobě. Obě akce navštívilo více než 200 studentů a asi desítky pedagogů.

Chtěli bychom touto cestou poděkovat všem třem přednášejícím dobrovolníkům Evropské dobrovolné služby z tříneckého občanského sdružení Bunkr. Jmenovitě pak slečně Lilit Sahakyan z Arménie, panu George-Paulovi Matei z Rumunska a panu Joe Pristleymu z Velké Británie, protože jejich prezentace o zemích, z nichž pocházejí, byly na vysoké úrovni a z ohlasu studentů víme, že se líbily a byly podány vkusně a srozumitelně. V neposlední řadě bychom chtěli poděkovat také panu Mgr. Milanu Klepačovi za přípravu i velmi pohodové i pohodové úvodů k jednotlivým blokům prezentací. Myslím, že akce Evropský den jazyků v Orlové splnila svůj účel na 100%.

Souběžně s touto akcí jsme také pořádali na gymnáziu promítání dokumentů k problematice toxických chemikálií obsažených v nejruznějších výrobcích v rámci celorepublikové kampaně Česko proti chudobě. Po úvodním promítání, které trvalo cca 45 minut, následovala diskuze se studenty, jak oni hodnotí problematiku toxinů ve výrobcích. Diskuze byla plodná a studenty přiměla zamyslet se nad neobvyklými okolnostmi fungování našeho světa. Poté byla představena myšlenka produktů Fair Trade s důrazem na možnost zakoupení těchto výrobků v našem městě v Klubu Futra Orlová. Studenti také měli možnost ochutnat některé z Fair Trade cukrovinek. Odcházel tak pln nových informací a podnětů k zamyšlení.

I tato akce se povedla navzdory počátečním technickým problémům. Věříme proto, že v tradici jak Evropského dne jazyků, tak také kampaně Česko proti chudobě na této škole budeme pokračovat i v dalších letech.

Kampaň Česko proti chudobě v Orlové pokračovala rozdáváním informativních letáčků a pozvánek na večerní promítání filmu 100% bavlna do blízkého klubu Futra.

*Robert Kovarik a Miroslav Sedláček,
ICM YMCA Orlová, foto: archiv autorů*

V nízkoprahovém klubu Orion jsme se v létě nenudili, na podzim tomu nebude jinak

Ústí nad Labem/Krásné Březno – Nízkoprahový klub Orion, který provozuje ústecká YMCA, byl celé prázdniny v plném provozu. Otevřeno bylo od pondělí do čtvrtka vždy od 14 do 18 hod. Tříkrát týdně též probíhaly v odpoledních hodinách hudební a sportovní kroužky. I v říjnu chystáme jak pravidelné, tak mimořádné akce.

Posláním nízkoprahového klubu Orion je sociální začlenění ohrožených dětí a mládeže z cílové skupiny ve věku 12–18 let. Klub poskytuje poradenství, informační servis, kontakt s institucemi a další podporu pro mladé lidi. Dále nabízí aktivity a prostor pro volný čas jako např. stolní fotbal, tenis, stolní hry, PC s Internetem, žonglovací a hudební vybavení. V měsíci září klub denně navštívilo průměrně 35 až 40 dětí.

„I přesto, že děti měly prázdniny a bylo krásné počasí, v našem klubu byla v létě velká návštěvnost a několik akcí, kterých se mohly děti zúčastnit. Mimo stálé a pravidelné aktivity jako je stolní fotbal, pin pong, lezení na stěně, nás přišel navštívit DJ a MC Wuty,

který nám ukázal svou hudební tvorbu. Tímto jsme chtěli dětem ukázat, jak mohou využít svůj talent v tanci a zpěvu. O prázdninách jsme se našim dětem v rámci poskytování sociálních služeb snažili nabídnout i jiné alternativy než ve škole, proto jsme nelenivili a připravili si na měsíc červenec téma, které se týkalo drogové prevence. Vytvořili jsme si přehledné koláže o drogách a následně je vystavili v prostorách Lezeckého centra YMCA. Shledli jsme si též dva dokumenty, jejichž obsahem byla drogová problematika. V závěru měsíce jsme společně bojovali za tuhle problematiku a uskutečnili turnaj ve stolním fotbálu. Děti si mohly vyzkoušet týmovou spolupráci, povzbuzování, trpělivost, toleranci, ale hlavně jsme jim ukázali možnost trávení volného času bez patologických vlivů drog.

Naší vizí je, že i děti by se měly učit i o prázdninách, proto jsme jim zábavnou formou v rámci srpna představili zajímavé téma finanční gramotnost, kde se děti dozvěděly, jak hospodařit s penězi, jaké jsou možnosti vzdělávání a brigád v našem městě, jak uspět u přijímacího pohovoru do zaměstnání. Děti byly na konci léta s programem

klubu spokojené, což se projevilo na zvýšení návštěvnosti v měsíci září“, doplňuje vedoucí Nizkoprahového klubu ORION Aneta Götzingerová.

V říjnu bude otevřeno od pondělí do čtvrtka vždy od 14 do 18 hod. Třikrát týdně mohou děti navštěvovat v odpoledních hodinách hudební a sportovní kroužky. Téma měsíce je Bezpečnost na internetu – s dětmi budeme debatovat a vytvoříme si také koláže o bezpečnosti na internetu, které vystavíme v atriu Lezeckého centra YMCA. Kromě toho nás 9. října čeká beseda na téma Žraloci (příběh o tom, jak se dá splnit sen a potápět se s nimi) a 23. října uspořádáme besedu o vzniku samostatného Československého státu.

Další info zde: <http://www.usti.ymca.cz/promlade/orion>.

*Aneta Götzingerová, Markéta Fialová,
YMCA v Ústí nad Labem*

POSTAV SI SVÉ MĚSTO

Každého z nás určitě přitahuje neznámý vesmír a jeho nekonečná dobrodružství. Žijeme ve vysněných planetách s obřimi květinami a malými neškodnými zvířátky. Obklopuje nás skvělá parta přátel a milující rodina. Fantazie jede na plné obrátky a přejeme si, aby tento krásný sen se stal skutečností....

Proto jsme se v našem Klubu Orionu dne 24. 4. 2013 rozhodli, že zapojíme naše společné síly a vytvoříme si města podle svých představ. Děti se náramně u toho bavily, rozvíjely komunikaci, otevřely svou mysl a své sny a představy o tom, jak by mělo vypadat jejich „fantasy město“. Někdo si ho představil jako New York někdo zase jako úplně nové město, v kterém žije jenom on a jeho rodina. Co nás potěšilo nejvíce je ten fakt, že každé město mělo Nizkoprahový klub ORION. Těší nás, že děti se do akce s chutí zapojily, zapojily se jak malí tak velcí. Každopádně všechny zúčastněné za náš Klub Orion chválím a budeme se těšit na další akce, protože naše děti jsou šikovné a nebrání se ničemu. Zapojte svou fantazii a postavte si své město.

Veronika a Aneta, NK Orion – YMCA v Ústí nad Labem

I když povodně v Neveklově našťastí nezpůsobily tak závažné škody jako jinde, přeci jen se mu úplně nevyhnuly a poškodily park. Ten je podmáčený a rozhodně není vhodné tam chodit, kvůli možnému pádání stromů. A tak jsme letos poprvé po 14 letech nemohli pořádat Dětský den v parku a byli jsme nuceni přesunout akci do Sokolovny v Neveklově. Ale snad to nikomu nevadilo a všechny zúčastněné děti se dobře pobavily. Po městě jezdil vláček, který každého zájemce dopravil na místo nebo provedl okružní trasou kolem města. Před Sokolovnou své umění ukázali letečtí modeláři a pak také myslivci se svými psy. Měli jsme radost i z příjezdu hasičů a prohlídky zásahového vozidla jménem Matylda. V Sokolovně si děti mohly projít různé disciplíny, třeba lanové centrum mezi žebříkami, kutálení pneumatik, kop na bránu, poznávání předmětů po hmatu nebo stavění věží hradů z kostek. Překvapením odpoledne byla skupina Candles, jejich písničky provázely soutěže, jako třeba přetahování lanem, zamotávání mumií nebo škatulata, hejbejte se. Děkujeme všem, kdo pomohli s přípravou – dobrovolníkům z řad členů YMCA Neveklov a jejich přátel, Přemkovi Petrákovi za výborné moderování, dále dobrovolným hasičům a myslivcům. Také děkujeme Městskému úřadu Neveklov za podporu celé akce.

text a foto Markéta Doušová, YMCA Neveklov

EKUMENICKÝ FOTBALOVÝ TURNAJ

Vítězem fotbalového turnaje suverénní evangelíci, YMCA stříbrná!

V neděli 22. 9. se odehrál na umělé trávě při Andrově stadionu vydařený ekumenický turnaj ve fotbale, na němž se organizačně podílela naše farnost z Husova sboru. Sešly se fotbalové jedenáctky čtyř denominací, z nichž nejdálší dorazila až ze Svatého Kopečka z premonstrátské farnosti. Zajímavostí byla přítomnost duchovního jako hráče v každém týmu. Po úvodní modlitbě následovalo rozlosování dvou dvojic. Vítězové duelů se utkali o prvenství a poražení o třetí místo. Husité, ač si nedělali příliš velké šance, což se po úvodním zápase s evangelíky (0:6) ukázalo jako správný předpoklad, nakonec ostudu neudělali, když v zápase o bronz porazili katolíky drtivě 1:0 a vybojovali tak příjemné předposlední místo.

Do finále postoupila výborně hrající YMCA, která v prvním duelu remizovala s katolíky (1:1) a postoupila až na infarktové penalty. Avšak ve finále na evangelíky hrající s nadšením a za vydatné podpory

fanoušků nestačila a prohrála 0:4. Po vyhlášení výsledků, předání cen a všeobecném veselí se hráči s fanoušky sešli na tribuně, kde pro všechny evangelická farnost připravila štědré pohoštění. V rozhovorech se probíraly dojmy ze zápasů a spřádaly plány na příští ročník.

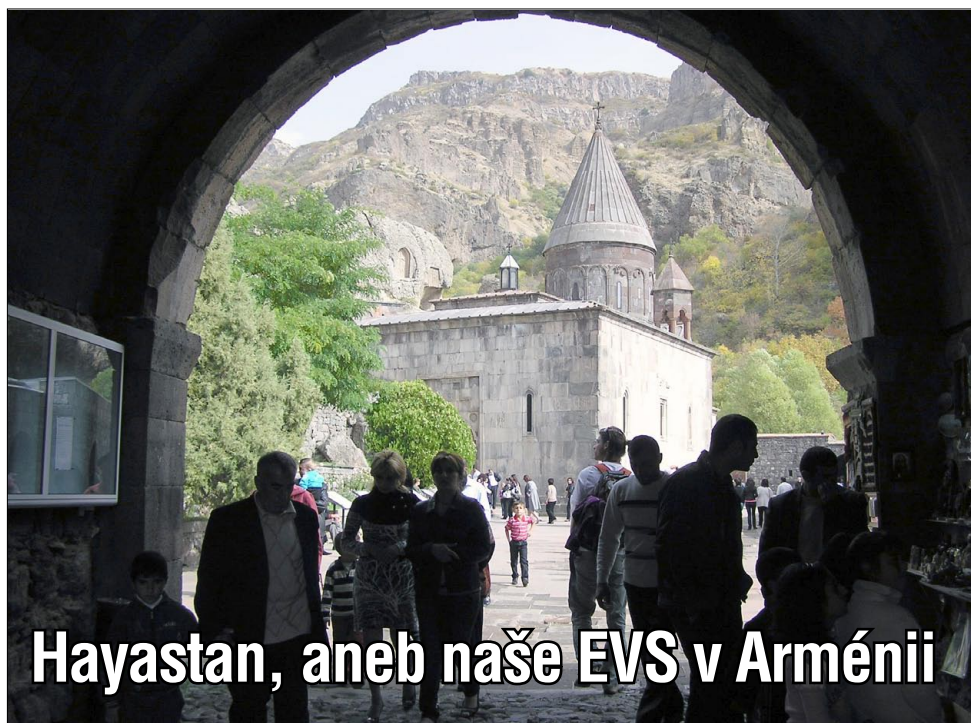
Zúčastněné týmy:

- FC Kalich (husité)
- FC Svatý Kopeček (katolíci)
- Evangelíci
- YMCA (+ Církev bratrská)

„Dobrý boj jsem bojoval, běh jsem dokončil, víru zachoval.“
2. Tim 4, 7

Jaroslav Křivánek

Zdroj: <http://www.husuvsbolomouc.cz> (i fotogalerie)

Hayastan, aneb naše EVS v Arménii

Zúčastnění: Kateřina Střelková, Tomáš Němec

Místo pobytu: Jerevan, Arménie

Projekt: Zatik orphanage

Doba pobytu: 9 měsíců + 1 měsíc cestování

Před více než rokem jsme se ocitli v bodě, kdy se člověk musí rozhodnout, co se svým životem dál. Pohrávali jsme si s myšlenkou vycestovat do zahraničí na delší dobu. Po nedlouhém hledání různých možností jsme našli tu, která nám přišla velice atraktivní, a to EVS (Evropská dobrovolná služba). Následovalo hledání projektu a vysílající organizace, vyplňování, zařizování letenek, ... ani jsme se nenadáli a seděli jsme v letadle do Kyjeva, což byla naše přestupní stanice. Po dlouhém čekání, nějakých 9 hodin, díky návaznosti i zpoždění letu, jsme se ocitli v dalším letadle do Jerevanu a konečně, asi ve 3 ráno, jsme byli na letišti v naší cílové stanici.

A tak začal náš život v Arménii!

První zážitky a pocity

Centrum města je celkem hezké – všude nové budovy, které byly postaveny po zemětřesení. Je však trochu fád-

ní, že všechny budovy jsou podobné a stejně nebarevné (směs růžové a oranžové). Celkově je město vystaveno v sovětském panelákovém stylu.

„Jet co nejrychleji. Každých pár sekund přejet z pruhu do pruhu. Troubit, co to jde.“, to je mantra místních, když sedají za volant. Tady v dopravě vládne všudypřítomný chaos. Jako veřejná doprava zde funguje metro, autobusy, trolejbusy a mašrutky (dodávko-minibus, kam se vejde tak 12 lidí na sezení + nespočet na stání). Při cestování mašrutkou však nastává mírná nervozita ve chvíli, kdy má člověk vystupovat, protože musí rozeznat místo a ještě řidiče oslnit kouzelným slovním spojením pro zastavení ([kangarun k-pahek]).

Co se ubytování týče, bydleli jsme v pěkném starém domě s malou zahrádkou, ale v šesti lidech. Což není samo o sobě problém, až do doby, kdy se někdo rozhodne jít sprchovat (výhoda sprchového koutu a záchodu v jedné místnosti).

V rámci EVS by každý dobrovolník měl mít možnost zdarma navštěvovat jazykový kurz dané

země. Doba trvání a intenzita kurzu není úplně přesně stanovena, ale mělo by to být minimálně 3 měsíce. My jsme měli štěstí a kurz nám byl poskytován po celou dobu našeho projektu. Dokonce po čtyřech měsících nám bylo umožněno si změnit kurz z arménského jazyka na ruský. Arménský jazyk není z nejjednodušších a veliký problém nastává už při učení písmen, protože vypadají jako jakési obrázky. Výhodu tu ovšem jako Češi máme, protože většina lidí mluví i rusky. Komunikovali jsme tedy rusko-arménsko-anglicko-česky-nohama a rukama.

Každodenní život

Po úvodním rozkoukání a seznamování se se vším novým, jsme poznali i další dobrovolníky a získávali i arménské kamarády. Také jsme se pomalu začali seznamovat s naším projektem v dětském domově Zatik v Jerevanu. Trochu šok pro nás byl místní styl práce. Nedostali jsme žádné úkoly, a tudíž náplň naší práce byla jen na nás (což jsme nakonec přijali jako výhodu, ale zpočátku bychom uvítali pevně dané úkoly, které by nám pomohli se rychleji adaptovat). První důležité pravidlo je: Nespoléhejte se na to, že vše bude perfektně fungovat a váš projekt bude přesně takový, jak je napsán na papíře před vaším odjezdem!

Po jednom až dvou měsících jsme dokázali najít pozici v našem projektu a začali jsme pracovat na fundraisingu pro dětský domov, hrát si s dětmi, vymýšlet různorodé aktivity a začali jsme učit angličtinu ty nejmladší (5–9 let), posléze i některé zaměstnance. Náš volný čas jsme většinou trávili s ostatními dobrovolníky a arménskými kamarády, a to cestováním po Arménii a navštěvováním místních kulturních a občerstvovacích zařízení.

Shrnutí

EVS má mnoho dobrých i špatných stránek, jednou z těch dobrých jsou jeho školení. Každý dobrovolník je vyslán minimálně na jedno takovéto školení. Dobrovolníci, jejichž projekt je na 6 měsíců a delší, se účastní dvou školení. Seminář probíhá na bázi neformálního vzdělávání, v našem případě byl po dobu 4 dnů. Člověk má možnost se seznámit s dalšími dobrovolníky, dozvědět se něco nového a zažít opravdu skvělé chvíle. Jednou z dalších příjemných záležitostí EVS je i příležitost cestovat. Každý dobrovolník má nárok na několik dní dovolené (2 dny za každý měsíc). Záleží jen na vás,

jestli tuto dovolenou využijete nebo ne, a také jak. My, jako nadšený cestovatelé, jsme byli odhodláni poznat, co nejvíce. V průběhu našeho EVS jsme, kromě procestování v podstatě celé Arménie, navštívili i Náhorní Karabach, Írán, Gruzii a Turecko.

Mezi záporné stránky, dle nás, patří nedokonalá stanovena pravidla EVS. Například detaily ohledně toho, co má hostující organizace poskytovat svým dobrovolníkům – jak má vypadat ubytování, financování EVS (kolik peněz jednotlivý dobrovolník má dostat a jak jsou rozdělovány) a další. Tyto detaily závisí na rozhodnutí Evropské unie a Mládeže v akci, a s novým rozpočtem EU jsou již připravovány nějaké změny. Doufejme jen, že k lepšimu. Celkově však můžeme EVS všem vřele doporučit. My osobně jsme si ho užili a získali mnoho nových přátel a zkušeností.

Pokud tedy přemýšlíte o vycestování do zahraničí, jste po škole, přišli jste o zaměstnání nebo prostě chcete změnu, je Evropská dobrovolná služba velmi dobrou příležitostí.

Kateřina Šiřelková, Tomáš Němec, foto: autoři textu

Oáza plná Američanů

Na přelomu července a srpna, přesně od 26. července do 5. srpna poklidná vesnička Brniště ožila hemžením v okolí Oázy, kde jsou mimo jiné klubovny YMCA. Probíhal totiž příměstský English camp, do kterého se zapojilo 30 dětí a teenagerů, především „domácích“, ale měli jsme i přespolní účastníky – z Mimoně, Kuřívod, Cvikova a České Lípy.

Nepřehlédnutelní byli ovšem mladí Američané, kteří si táborový program připravovali už téměř půl roku a zavítali k nám ze státu New Jersey. Jejich domovy leží hned přes řeku proti Manhattanu v New Yorku a známá panoramata výškových budov jsou obvykle focena z míst, kudy se běžně pohybují. Jsou tedy zvyklí na rušný život velkoměsta. Všichni z nich jsou tzv. hispánského původu. Jejich předci do USA přišli například z Dominikánské republiky, Portorika, Kolumbie nebo Kuby a to bylo na jejich veselé, chvílemi až bláznivé povaze znát. Z budovy se neustále ozývaly salvy smíchu a veselí. Jejich energie, dobrá nálada a úžasná péče o dočasně svěřence byla nezdočná i přes časový posun, který museli překonat po přeletu do Čech.

Od rána do odpoledne probíhala netradiční výuka plná her, zpěvu, zábavy a sportů. Děti byly rozděleny do čtyř skupin podle věku a každá skupina měla k dispozici i jednoho překladatele. Nejstarší skupina se bez něj chví-

lemi i obešla a úplně nás nadchla, když se snažila během jedné hry nafotit dvacet záběrů podle zadání. Nejtěžší bylo splnit toto: „kissing a red door“ – tedy najít červené dveře a políbit je. V Brništi se ovšem mnoho červených dveří nenajde, a tak jedinou, za to však adrenalinovou možností bylo, políbit dveře auta našeho pana starosty! Protože mezi Američany byli i učitelé nebo studenti učitelských oborů, byla zajištěna i kvalitní výuka. Odpoledne a podvečery pak trávili Američané sportovními aktivitami na nově vybudovaném hřišti nebo na návštěvách v některých rodinách. O víkendech jsme jim mohli ukázat i krásy našeho okolí, nicméně nejvíce ceněné byly kvůli horkému počasí návštěvy přírodních koupališť.

V neděli obohatili i pravidelné bohoslužby v místním baptistickém shromáždění, bylo úžasné společně zpívat anglicko-české křesťanské písně anebo si poslechnout příběhy jejich vlastních životů a rodin. Silně jsme prožívali, jak nás víra spojuje a že i přes rozdílnou mentalitu a jazyk, jsme v Bohu jeho rodina a rozumíme si, jako bychom se znali odjakživa. O to těžší bylo loučení, slzám jsme se neubránili, protože jsme si za těch deset dní opravdu přirostli k srdci. Oboustranně věříme a doufáme, že toto nebylo naše poslední setkání, a že se třeba zase příští rok uvidíme při dalším English campu. Zatím se setkáváme alespoň na facebooku.

*text a foto Kamila Matysová,
YMCA Děčín*

SeZame, otevři se!

17. 9. 2013 jsme se již tradičně setkali v Paláci YMCA na Setkání zaměstnanců YMCA. Skvělé bylo, že se nás tentokrát sešlo kolem dvaceti a zastoupeny byly Ymky z Prahy, Ústí nad Labem, Brna, Hradce Králové, Neveklova, Orlové, Živé rodiny a Familie. Za posledních pár let zdaleka nejvyšší účast!

K hojnému zastoupení jistě přispělo také téma, jímž pro letošek byla on-line komunikace v Ymce. Jak se ukazuje na každém větším či menším setkání Ymkařů, komunikace je to, co nás skutečně pálí a trápí – neumíme spolu mluvit, efektivně si předávat informace, natož know-how našich kolektivních členů a tvořit onu kýženou synergii kolektivních členů.

Proto jsme pozvali Jana Böhmu, experta na moderní tzv. sociální (nejsou spíš společenská?) média, aby nás provedl úskalími moderní komunikace, ukázal praktické příklady využití Facebooku, Twitteru i tradičnějších médií, jakými jsou web a mailing.

V druhé části nám o svých zkušenostech z Evropské aliance Ymek vyprávěl Radek Hlavsa, studovaný to odborník na marketing a komunikaci. Radek nám představil především užitečný nástroj jménem MailChimp, pomocí něž lze efektivně rozesílat hromadné maily. Již brzy se proto můžete těšit na mailchimpové zprávy také ve vašich schránkách.

A k čemu jsme došli? Je třeba využívat všechna média, ne jen ta tradičnější, ne jen ta sociální! Všechna mají svůj účel, svou cílovou skupinu a k tomu je dobré je používat. Nechme lidi tvořit také na Facebooku – nespazujeme se zbytečně pravidly komunikace, provokujeme otázkami a hlavně, komentujeme také obecné dění, ne jen dění uvnitř Ymky či kolektivního člena. Facebook má přitáhnout pozornost veřejnosti a tu přitáhneme pouze tehdy, nebudeme-li se uzavírat sami do sebe. Na facebooku se lidé rádi sdružují kolem témat.

Ano, máme spoustu interních problémů, pokud ale nebudeme vědět, že táhneme za jeden provaz,

že jdeme za jedním cílem, těžko se nám podaří oslovit širší veřejnost a přitáhnout do Ymky nové lidi.

Po diskusi jsme na setkání zaměstnanců dospěli k názoru, že je třeba hledat společné téma, téma, které nás v očích veřejnosti stmelí a pomůže nám vytvořit jednotný obraz o Ymce, aniž by zanikla pestrost její nabídky. Napadá vás téma, které bychom mohli propagovat jako YMCA v ČR a které byste zároveň mohli uplatnit ve svých aktivitách na místní úrovni? Sem s ním! Pište nám nebo s námi diskutujte! Kde? Kde jinde, než na ó velikém Facebooku, najděte si „Diskusní skupina YMCA v ČR“ a požádejte o členství. Těšíme se na podněty!

Alžběta Čechráková

Pozor!

SeZam 2013

(Setkání zaměstnanců YMCA a dobrovolníků, kteří vykonávají funkci sekretáře sdružení.)

Přednášející:

Jan Böhm, Radek Hlavsa

Téma:

On-line komunikace v YMCA

Jak nová média využít v PR organizace účinně a efektivně. Přeceňovaná, podceňovaná, zatracovaná, oslavovaná...

Základní zásady, chyby, příklady, inspirace...

Znáte jen facebook? Jsou další možnosti?

Příklady z YMCA Europe, WAY, jiných neziskovek.

Workshop:

Jak lépe využít nová média v YMCA v blízké budoucnosti?

Pohov!

ANKETA 2/2013

Zúčastníte se YMCA Europe festivalu 2013 v Praze?Ano, účastník (533 h)Ano, dobrovolník (250 h)Ne, nemůžu :- ((216 h)Ne (214 h)Ještě nevím (224 h)O co jde? (196 h)

Celkem hlasovalo: 1590

*Zdroj: www.protein.ymca.cz***Komentář**

No tak festival je za námi a čísla, která se objevila v této anketě před akcí samotnou se samozřejmě nenaplnila...

Popravdě řečeno, bylo by to krásné, ale klasický účastník nebyl ani jeden, což nevadilo – neb jsme to ani nepředpokládali.

Českých dobrolníků bylo 43, ideální by bylo tak jednou tolik.... no a těch 250 z anketu na internetu... to je opravdu jen číslo...

Jaký z toho udělat závěr? Myslím, že prozaický – nevěřte všemu, co se dočtete na internetu... ani anketám a výzkumům veřejného mínění... a jak vidno – ani těm vlastním. :-)

Pokud v tom vidíte drobnou předvolební narážku, tak se k ní dobrovolně přiznávám.

*J. V. Hynek***Reklamní předměty YMCA**

Rádi bychom připomněli všem, kteří by s hrdostí vlastnili, užívali, nosili či někomu darovali nějaký předmět s logem YMCA, že jistý výběr je k dispozici v YMCA v ČR – ústředí:

- Tričko s límečkem (modré, vyšitě logo, vel. S, M, L)
- Tričko klasické (sportovní dres) s velkým logem YMCA na hrudi s nápisem CZECH REPUBLIC (modré, tmavě modré, černé, vel. S, M, L, XL)
- Tričko (černé, oranžové, béžové, vel. S, M, L, XL s vyšitým logem YMCA)
- Klobouk a kšiltovka (světle béžové s vyšitým logem)
- Šňůrka na mobil nebo klíče s nápisem www.ymca.cz.

Pozor! Trička YMCA s mottem „YMCA – prostor pro Tebe“ opět rychle mizí. Nejlépe si vyberete na našich webových stránkách ymca.cz v sekci Propagace pod příslušným bannerem, neboť jsou tam barevné fotky. Najdete tam i všechny výše uvedené reklamní předměty i s barevnými obrázky. Zájemci pište na email: sekretariat@ymca.cz. Pozor zásoby se krátí, takže kdo dřív... ten dřív!

A co najdete v příštím čísle?

1. To, čím do něj přispějete :-)
2. To, co pro vás připraví ostatní...

Tématem příštího Proteinu bude:

Rok 2014 v YMCA

Co nás čeká v příštím roce? Jaké kroky, akce, cíle nás neminou, které chceme, na které holt budeme muset reagovat... Co se bude dít ve vašem sdružení? Nebo cokoliv jiného, co by mohlo zajímat lidi mladé duchem... máte-li podnět, co by v příštím čísle nemělo chybět... napište!

Nezapomeňte ale také na zprávy a (kvalitní) fotografie ze svých akcí. Uzávěrka je 20. 2. 2014.

VOLEJBALOVÝ TURNAJ YMCA

KDE? Tělocvična UPCE, Kunětická 92, Pardubice

KDY? 15. února 2014 (sobota)

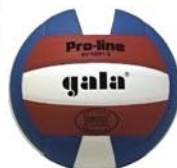
3. ročník

STARTOVNÉ: 600 Kč/TÝM

Své týmy přihlašujte na: dstradal@seznam.cz

zahájení turnaje 10:00

konec turnaje 16:00

PODMÍNKY ÚČASTI:

1. řádně přihlášený tým
2. včas zaplacené startovné na účet
(info o platbě po přihlášení)

Pro každý tým zajištěno jedno balení vod.

Pro vítěze putovní pohár a chutná odměna :)

Turnaj pořádá YMCA DAP o.s.

Kontakt:

David Strádal

tel.: 605 701 010

email: dstradal@seznam.cz

